

Trafikolycka på Boglösavägen

Det är torsdag kväll den 27 september 1849. Det har varit marknad i Enköping och många marknadsbesökare är på hemväg ifrån stan. På stora landsvägen mot Boglösa och Vallby åker, med häst och vagn, torparen Eric Andersson ifrån Österby med sin hustru och lilla son. De har haft en lång dag på marknaden och det har nu hunnit bli mörkt när de är på hemväg. Erik är trött och sömrig av de obligatoriska marknadssuparna och kör långsamt vägen fram.

På marknaden har dom den sista timmen haft sällskap av Gustaf Ersson från Lidingby i Vallby och tillsammans med honom tog Erik den sista marknadssupen innan de tillsammans selade på hästarna och började sin hemfärd. Erik åkte först, i maklig takt, och Gustaf åkte efter.

De hade hunnit i höjd med Gånsta by när Erik och hustrun mer hör än ser att någon kommer i hög fart åkande efter dom. Erik kör åt sidan och stannar vid dikeskanten. Den som kör fort och har bråttom hem är bonden Carl Petter Karlsson i Nederby. Han kör dock så nära intill Eriks vagn när han kör om att hjulet i hans kärra fastnat i Eriks varvid Eriks kärra stjälpes omkull i diket. Eriks hustru fastnar med armen under en del av vagnen och gör sig riktigt illa. Sonen får skrubbsår i ansiktet men Erik klarar sig utan skador. Hästen dras också omkull och blir liggande i diket. Hästen sitter fast i seldonen och har själv ingen möjlighet att komma upp igen. Erik och Gustaf, som åkt alldeles bakom, hjälps åt att ta loss hästen och blir då tvungna att skära av delar av seldonen, därefter kan de lyfta så mycket på vagnen så att hustrun kommer loss med sin skadade arm.

De hjälps sedan åt att få upp vagnen på vägen och spänna för hästen igen för att fortsätta sin resa hemåt. Av Carl Petter Karlsson syns inte en skymt. Han fortsatte sin resa utan att stanna.

Erik hann aldrig se vem det var han blev omkörd av men Gustaf kunde upplysa att det var Carl Petter Karlsson som även hade Gustaf Lundin ifrån Sycklinge med i vagnen.

Erik stämmer Carl Petter inför tinget för "öfverdådigt körande". Carl Petter försvarar sig med att han "icke alls kört öfverdådigt", utan påstod att när han hade kommit ikapp Erik och kört om honom så hade Eriks kärra redan legat omkullstjälpt i diket.

Gustaf Ersson vittnade i rättegången att han blivit omkörd av Carl Petter som kom i hög fart och när Carl Petter hann fram till, och körde om Eriks vagn så hade den vältnet ner i diket. Dock hade han inte på grund av mörkret kunnat se om Carl Petters vagn hade hakat i Eriks och att det var orsaken till att Eriks vagn välte.

Gustaf Lundin som hade åkt med Carl Petter vittnade också men sa att efter att de kört förbi Gustaf Erssons kärra och kommit fram till Eriks så hade den redan legat i diket.

Rätten friade Carl Petter med motiveringen att trots att Eriks kärra stjälpes omkull i diket vid det tillfälle då Carl Petter kört om Erik, så fanns det inte något bevis på att det vållats av Carl Petter.